

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **O.**, zastúpenej JUDr. I. J., advokátom v B., proti žalovanému : **J. O.**, bývajúcí H., zastúpený JUDr. E. S., advokátkou v D., **o zaplatenie 746,86 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5 C 45/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2011 sp. zn. 10 Co 189/2010

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2011 sp. zn. 10 Co 189/2010 v jeho potvrdzujúcej časti a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo 6. apríla 2010 č.k. 5 C 45/2008-188 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi istinu 746,86 € s úrokom z omeškania 8,5 % ročne počnúc od 12.9.2007 do zaplatenia všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia v súvislosti so zákonným postupom pri objednávaní geodetických prác na zamerania parcely č. X. futbalového ihriska, ktoré malo byť schválené obecným zastupiteľstvom v roku 2006, keďže dokumentácia existujúca u žalobkyne takéto údaje neobsahuje. Nanajvýš je pochybnosť aj o prevzatí úplnej zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva v decembri 2006, keď sa schvaľoval rozpočet, kde rukou písanej zápisnice predloženej žalovaným je uvedený údaj aj o rozpočte týkajúcej sa geodetických prác v hodnote 80 000 Sk, ktorá suma však už nie je prebratá do rozpísaného zoznamu výdavkov rozpočtu na rok 2006, ktorá bola schválená obecným zastupiteľstvom a písomne vyhotovená zápisnica podpísaná všetkými členmi poslancami obecného zastupiteľstva. Nevyplýva ani z jednej zápisnice, že by dodatočne došlo k schváleniu týchto výdavkov obecným zastupiteľstvom, čím starosta

prekročil svoje kompetencie dané mu zákonom v zmysle § 13 písm.d/ zákona o obecnom zriadení, keď použil rozpočtové prostriedky obecného úradu bez schválenia ich použitia obecným zastupiteľstvom. Obrana žalovaného, že jemu zo zákona prináležalo rozhodovať aj o majetkových veciach neobstojí, nakoľko kompetencie aj podľa štatútu obce, ktoré mali byť schválené podľa zápisnice, ktorú predložil žalovaný v nečistopise, obsahuje kompetencie starostu len v rozsahu, v akom ju určuje zákon o obecnom zriadení podľa § 13. Citujúc ustanovenia § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a § 442 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka ďalej uviedol, že žalovaný prekročil svoje kompetencie pri hospodárení s majetkom obce, keď tie použil bez súhlasu obecného zastupiteľstva v rozpore s rozpočtom obce, spôsobil tým škodu žalobkyni v príčinnej súvislosti s výkonom funkcie starostu obce, kde mu zákon prípadne štatút obce určoval jeho rozsah právomocí. Starostovi v rozhodnom čase prislúchali práva len podľa zákona o obecnom zastupiteľstve § 13 ods. 1 písm.b/ a d/. Podľa § 7 zákona č. 139/1991 Zb. o majetku obce bolo jeho povinnosťou predchádzať škodám a zneužitiu majetku obce. Nepreukázalo sa, že by niektoré kompetencie z obecného zastupiteľstva boli prenesené na starostu. Právo rozhodovať o rozpočte obce ako aj ich zmien prináležalo výlučne obecnému zastupiteľstvu. Samotní svedkovia, poslanci obecného zastupiteľstva, potvrdili, že každý výdavok obce podliehal schváleniu zastupiteľstvom. V danom prípade žiadna dokumentácia u žalobkyne nepotvrdila, ale ani doklady doložené žalovaným to nepotvrdili. Zameranie parcely č. X. slúžiacej pre účely futbalového ihriska nebolo v roku 2006 obsahom rozpočtov a ako také neprešlo schvaľovacím procesom obecného zastupiteľstva. Je treba dať za pravdu žalobkyni, že zameranie, ktoré sa realizovalo, slúžilo zjavne pre účel vyporiadania sa s hranicou parciel vo vlastníctve žalovaného a jeho príbuzných, čo potvrdila aj poznámka na geometrickom pláne, účel oddelenia pozemku X. a riešenie právneho stavu parciel X., čo si vyžiadalo aj zameranie celej parcely č. X. a keďže išlo o zameranie vlastníctva žalobkyne, žalovaný tieto výdavky zaplatil z rozpočtových prostriedkov obce, prekročiac svoje kompetencie starostu. Výška škody spočíva v zaplatení vyhotoveného geometrického plánu na zameranie parcely č. X. vo výške 22 500 Sk, po prepočítaní na euro podľa generálnej dohody 746,86 €.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 15. novembra 2011 č.k. 10 Co 189/2010-229 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že na pojednávaní doplnil aj zopakoval dokazovanie výsluchom žalovaného a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok len vo veci samej treba považovať

za vecne správny, pričom sa nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa a tiež s niektorými závermi pojatými týmto súdom do odôvodnenia jeho rozsudku. Právne vec posudzoval podľa § 39 Občianskeho zákonníka a podľa § 454 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že ide o jednoznačný prípad uzavretia žalovaným simulovaného právneho úkonu zjavne sa priečiaceho dobrým mravom, u ktorého takto bolo treba konštatovať jeho neplatnosť, pričom takýmto úkonom bol zastretý iný právny úkon vyjadrujúci skutočnú vôľu účastníka, u ktorého naopak dôvod neplatnosti daný nebol. Simulácia tu s prihliadnutím k špecifickej kumulácii dvoch statusov žalovaného (občana, vlastníka pozemku a starostu obce vlastníaci pozemok susediaci s pozemkom občana, ktorý zhodou okolností v rozhodnom období bol štatutárnym zástupcom vlastníčky) spočívala v snahe navodiť dojem záujmu žalobkyne obce na vstupe do zmluvného vzťahu so zhotoviteľom sporného geometrického plánu (ktorý záujem tu, ako bolo už priblížené vyššie, nebol, resp. bol len proklamovaný žalovaným, logicky tvrdiacim po vzniku sporu práve aj toto) hoci takýto záujem tu mal len vlastník susediaceho pozemku (tiež starosta obce tu však v pozícii občana a vlastníka pozemku susediaceho s tým obecným a majúceho v budúcnosti záujem na výmene pozemkov). Takáto simulácia mala potom za následok, že právny úkon obce (úkon simulovaný) nemohol byť platný (práve pre rozpor s dobrými mravmi prameniacy z toho, na čo poukazovala žalobkyňa, teda na využitie žalovaným možností čo aj len sčasti obecných prostriedkov financovať svoj súkromný záujem, tu aj odhliadnuc od diskutabilnej zhody vôle žalobkyne – v rozhodnom čase reprezentovanej žalovaným – s prejavom vôle navonok), o neplatnosti však naopak nebolo možné hovoriť u úkone zastretého (disimulovaného), kde mimo akúkoľvek pochybnosť bola vôľa žalovaného (ako jedného zo spoluvlastníkov pozemku susediaceho s týmto obecným) zamerať vlastné pozemky (čo aj s nezáujmom platiť za vymeranie, resp. presnejšie rozdelenie tých obecných) pre účely zamýšľaných právnych úkonov v budúcnosti (v tomto prípade pominúť paralelný vstup žalovaným aj do nezastieraného vzťahu s príslušným geodetom). Faktickým dôsledkom takejto simulácie majúcej však i právne konsekvencie bolo po tom, že tu právnemu stavu (platnosti úkonov len žalovaného ako fyzickej osoby) nezodpovedal faktický stav plnenia zhotoviteľovi sporného GP zo strany žalobkyne (kde na to chýbal potrebný právny podklad – tu predstavovaný platným právnym úkonom, keď ten simulovaný bol z dôvodov priblížených vyššie neplatný) a náprava takéhoto stavu bola možnou len tak, aby sa vrátilo bezdôvodné obohatenie získané tak, že sa za niekoho (v tomto prípade za žalovaného) plnilo (v tomto prípade žalobkyňou) to, čo podľa práva (rozumej podľa právneho stavu plynúceho zo stavu platnosti a neplatnosti jednotlivých právnych úkonov) mal plniť sám (resp. spolu s ním ďalšie osoby, ktoré však na rozdiel

od neho pri vyjdení z doterajších podkladov v spise a uzavretí možnosti dokazovať ďalej preukázateľne do vzťahu so zhotoviteľom sporného GP nevstúpili). Ak osobitosťou skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia prichádzajúcej takto do úvahy je, že na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je povinný ten, komu sa plnilo, ale ten, za koho sa plnilo, žalobu v prejednávanej veci bolo treba považovať za dôvodnú z tohto právneho dôvodu. Ak preto súd prvého stupňa, i keď riadiaci sa inými právnymi úvahami žalobe vyhovel, jeho rozsudok vo veci samej bolo vo výroku vecne správnym rozhodnutím.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. Uviedol, že zo samotného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil iné skutkové a na ich základe aj iné právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie s výnimkou toho, že ho na odvolacom pojednávaní vypočul. Je pravdou, že odvolací súd na pojednávaní 15. novembra 2011 sa obrátil na právnu zástupkyňu žalobkyne s otázkou, či nezamýšľa zmeniť právnu kvalifikáciu svojho nároku, ktorá však odpovedala záporne, tú istú otázku položil aj jeho právnej zástupkyňi, ktorá vzhľadom na to, že žalobkyňa sa nevyjadrila k prípadnej zmene právnej kvalifikácie svojho nároku sa taktiež k možnému inému právnemu posúdeniu veci nevyjadrila. Na odvolacom pojednávaní nebol v potrebnej miere poučený ani vyrozumývaný odvolacím súdom, že vec bude posudzovať podľa iných ustanovení zákona, ako to vykonal súd prvého stupňa, ani na základe akých dôvodov. Výzva, ako ju vykonal odvolací súd nebola adekvátne a neumožnila mu, aby sa s potrebnou znalosťou k takejto nožnej zmene vyjadril. Nemal možnosť vyjadriť sa k simulácii právnych úkonov ani k záveru, že obec plnila za neho, čo v konečnom dôsledku nepotvrdil ani svedok K. a z hľadiska tak povinnosti obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. v znení neskorších predpisov nie je možný ani právny záver, že obec nemala platiť za úkony, ktoré svedčili na identifikáciu, ochranu a účelové využívanie jej majetku. V konečnom dôsledku rozhodnutie odvolacieho súdu je založené potom aj na nesprávnom právnom posúdení v tom, že ide o neplatné právne úkony priečiace sa dobrým mravom, ide o úkony simulované a že u žalobkyne neexistovala právna povinnosť na plnenie, a že ako bývalý starosta žalobkyne mal vedomosť o tom, že žalobkyňa nie je povinná plniť, teda zaplatiť geodetovi za geodetické práce tak, ako to on odborne posúdil vyhotovil, vyúčtoval pre žalobkyňu. Ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, § 41a ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka tak preto nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav, lebo tento nedával

dostatočný poklad pre takéto právne posúdenie veci. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu

rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Podľa ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tejto skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd vzhľadom na dôvod dovolania a svoju zákonnú povinnosť osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm.a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm.f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd nečakane založil svoje rozhodnutie na inom právnom ustanovení. Dospel pritom k záveru, že konanie je takouto vadou postihnuté.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom

chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p. (účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu), ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Odvolací súd na pojednávaní 15. novembra 2011 vyzval účastníkov konania, či majú záujem vyjadriť sa k možnému posúdeniu veci i podľa ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z protokolácie je zrejmé, že obe strany takéto záujem argumentovať v tomto smere nemali.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že v prejednávanej veci odvolací súd vec posúdil podľa ustanovenia právneho predpisu § 39 OZ a § 454 Občianskeho zákonníka, ku ktorému sa účastníci dovedy nevyjadrovali.

Súd prvého stupňa sa totiž zaoberal hmotnoprávnou stránkou veci a vo veci rozhodol podľa hmotnoprávných ustanovení § 420 ods. 1, 3 a § 442 ods. 1, 3 OZ. Naproti tomu odvolací súd svoj potvrdzujúci rozsudok založil na hmotnoprávných ustanoveniach § 39 OZ a § 454 OZ, hoci na pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 15. novembra 2011 dotazoval účastníkov, či majú záujem vyjadriť sa k možnému posúdeniu veci podľa ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p. musia byť súčasne splnené dve podmienky, a to 1/ musí ísť o ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a po 2/ toto ustanovenie musí byť pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej. Ak sú súčasne splnené obe podmienky, je odvolací súd povinný vyzvať účastníkov, aby sa k nožnej aplikácii tohto ustanovenia

vyjadrili. Za danej právnej úpravy je porušenie povinnosti zo strany súdu potrebné kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkom konať pred súdom. Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor než je názor účastníkov konania môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil. Úmyslom zákonodarcu novelou § 213 ods. 2 O.s.p. od 15. októbra 2008, ako to vyplýva z dôvodovej správy k novele Občianskeho súdneho poriadku, bolo v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Odvolací súd je povinný v prípade, že mieni vec posúdiť podľa iného právneho ustanovenia, vyzvať účastníkov, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. manuálnej (poučovacej) povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“ vychádzajúci aj z § 213 ods. 2 O.s.p. súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností, a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010).

V preskúmvanej veci, z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa, odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než súd prvého stupňa. Účastníkom konania tak v danej procesnej situácii odňal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní.

V súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. mal odvolací súd vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení iného právneho predpisu, podľa ktorých mienil danú vec posúdiť. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd takto nepostupoval a účastníkom nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii § 39 OZ, § 41 ods. 2 vety prvej OZ a § 454 OZ,

ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce. Jeho procesný postup v dôsledku toho vykazuje vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených zrušil rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti a v rozsahu zrušenia vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súd záväzný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová